

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UPC DTH Sàrl

Strona pozwana: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. c) dyrektywy ramowej, to znaczy dyrektywy 2002/21/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, zmienionej przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE⁽²⁾ z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że jako usługę łączności elektronicznej należy uznać usługę, poprzez którą usługodawca gwarantuje za wynagrodzeniem warunkowy dostęp do pakietu programów, obejmującego jednocześnie usługi programów radiowych i telewizyjnych transmitowanych przez satelitę?
- 2) Czy Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż do usługi opisanej w pytaniu pierwszym znajduje zastosowanie zasada swobody świadczenia usług pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie, w jakim chodzi o usługę świadczoną z Luksemburga na terytorium Węgry?
- 3) Czy Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku usługi opisanej w pierwszym pytaniu państwo przeznaczenia, na który skierowana jest usługa, ma prawo ograniczenia świadczenia tego rodzaju usług poprzez postanowienie, że usługodawca ma obowiązek zarejestrować się w państwie członkowskim oraz że powinien mieć formę oddziału lub autonomicznej osoby prawnej, wymagając, aby taki rodzaj usług mógł być świadczony jedynie po wcześniejszym utworzeniu oddziału lub autonomicznej osoby prawnej?
- 4) Czy Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postępowania administracyjne dotyczące usług opisanych w pierwszym pytaniu, niezależnie od państwa członkowskiego, w którym działa lub jest zarejestrowana spółka świadcząca usługę, powinny podlegać organowi administracyjnemu państwa członkowskiego właściwemu ze względu na miejsce świadczenia usługi?
- 5) Czy art. 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. (dyrektywy ramowej) należy interpretować w ten sposób, że usługę opisaną w pierwszym pytaniu należy zaklasyfikować jako usługę łączności elektronicznej, czy też usługę tę należy zaklasyfikować jako usługę warunkowego dostępu świadczoną z wykorzystaniem systemu dostępu warunkowego określonego w art. 2 ust. f) dyrektywy ramowej?
- 6) Na podstawie powyższego, czy właściwe przepisy należy interpretować w ten sposób, że usługodawca usługi opisanej

w pytaniu pierwszym powinien zostać zaklasyfikowany jako świadczący usługi łączności elektronicznej zgodnie z uregulowaniem wspólnotowym?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33)
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 337, s. 37).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 6
listopada 2013 r. — Karoline Gruber**

(Sprawa C-570/13)

(2014/C 24/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karoline Gruber

Organ, którego aktu dotyczy postępowanie: Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten

Interwenient: EMA Beratungs- und Handels GmbH

Inny uczestnik: Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, w szczególności dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (zwana dalej „dyrektywą 2011/92”) ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 11, sprzeciwia się krajowej regulacji, zgodnie z którą decyzja ustalająca, iż określony projekt nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, posiada moc wiążącą także względem sąsiadów, którzy nie byli stronami w poprzedzającym je postępowaniu ustalającym, także wówczas [Or. 2], gdy sąsiedzi w późniejszych postępowaniach o wydanie zezwolenia mają możliwość podnoszenia zarzutów przeciwko danemu przedsięwzięciu (co oznacza, że w ramach postępowania głównego mogą podnosić, że oddziaływania przedsięwzięcia zagrażają ich

życiu, zdrowiu lub własności lub też zarzucać, iż oddziaływanie te są dla nich z uwagi na zapach, hałas, drgania, emisję dymu lub pyłu albo też z innych powodów nadmiernie uciążliwe)?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy prawo Unii, a w szczególności dyrektywa 2011/92, w drodze jej bezpośredniego stosowania wymaga zaprzeczenia istnienia przedstawionej w pytaniu pierwszym mocy wiążącej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 26, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 7 listopada 2013 r. — Annegret Weitkämper-Krug przeciwko NRW Bank, Anstalt des öffentlichen Rechts

(Sprawa C-571/13)

(2014/C 24/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca zażalenie: Annegret Weitkämper-Krug

Druga strona postępowania: NRW Bank, Anstalt des öffentlichen Rechts

Pytania prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. WE 2000, L 12, s. 1) należy interpretować w ten sposób, że sąd, przed który wytoczono powództwo później, który ma jurysdykcję wyłączną na podstawie art. 22 tego rozporządzenia, musi mimo to zawiesić postępowanie do chwili ostatecznego wyjaśnienia jurysdykcji sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, któremu nie przysługuje jurysdykcja wyłączna na podstawie art. 2 tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 8 listopada 2013 r. — Hewlett-Packard Belgium SPRL przeciwko Reprobel SCRL

(Sprawa C-572/13)

(2014/C 24/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hewlett-Packard Belgium SPRL

Strona pozwana: Reprobel SCRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „godziwej rekompensaty” zastosowane w art. 5 ust. 2 lit. a) i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w różny sposób w zależności od tego, czy zwielokrotnianie na papierze lub podobnym nośniku przy użyciu dowolnej techniki fotograficznej lub innego procesu przynoszącego podobny skutek jest dokonywane przez jakiegokolwiek użytkownika czy też przez osobę fizyczną do prywatnego użytku i do celów ani bezpośrednio ani pośrednio handlowych? W razie odpowiedzi twierdzącej, na jakich kryteriach powinna być oparta ta różnica w wykładni?
- 2) Czy art. 5 ust. 2 lit. a) i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zezwalają państwom członkowskim na określenie godziwej rekompensaty należnej podmiotom praw w formie:
 - 1) zryczałtowanego wynagrodzenia uiszczanego przez producenta, importera lub wewnątrzspółnotowego nabywcę urządzeń pozwalających na kopiowanie chronionych utworów, w związku z wprowadzeniem tych urządzeń do obrotu na terytorium krajowym, którego wysokość jest obliczana wyłącznie na podstawie prędkości, z jaką kopiarka może wykonywać określoną liczbę kopii na minutę, bez żadnego związku z ewentualnie poniesioną szkodą przez podmioty praw autorskich, oraz,
 - 2) proporcjonalnego wynagrodzenia, określanego jedynie w oparciu o iloczyn ceny jednostkowej i liczby wykonanych kopii, którego wysokość jest zróżnicowana w zależności od tego, czy dłużnik współpracował czy też nie przy poborze tego wynagrodzenia, do którego są zobowiązane osoby fizyczne lub prawne wykonujące kopie utworów lub, w określonych przypadkach, zamiast tych ostatnich, osoby, które udostępniają urządzenia kopiujące odpłatnie lub bezpłatnie osobom trzecim.

W przypadku przeczącej odpowiedzi na to pytanie, jakie są ważne i jednolite kryteria, którymi powinny się kierować państwa członkowskie, aby, zgodnie z prawem Unii, rekompensata mogła być uznana za godziwą i mogła być zachowana właściwa równowaga pomiędzy zainteresowanymi osobami?